

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.III.45.002/2025/5.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Sugár Tamás bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Lukács Eleonóra kamarai jogtanácsos

Az alperes: alperes neve
(alperes címe)

A per tárgya: távolléti díj visszakövetelése tárgyában nem közigazgatási szerv ellen indított közszolgálati jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A jogerős döntést hozó másodfokú bíróság: a Fővárosi Ítéltábla

A felülvizsgálattal támadott jogerős határozat: a Fővárosi Ítéltábla 5.Kpkf.750.749/2024/2. számú végzése

Az elsőfokú bíróság és határozata: a Fővárosi Törvényszék 52.K.700.416/2024/5. számú végzése

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 5.Kpkf.750.749/2024/2. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A belügyminiszter a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 64. § (1) bekezdésére hivatkozással az alperes mint a hivatásos állomány tagja felpereshez történő

vezénylését 2023. május 31. napjával megszüntette. Mivel az alperes a 2023-as évre a vezénylés megszüntetéséig időarányosan járó 14 nap szabadsággal szemben 22 nap szabadságot vett igénybe, a felperes a 2023. július 5-én kelt levelében elszámolást, valamint fizetési felszólítást küldött az alperesnek – egyebek mellett – 8 nap szabadságra eső 265.951 forint távolléti díj megfizetésére. Az alperes az elszámolással és fizetési felszólítással szemben szolgálati panaszt terjesztett elő. A felperes a 2023. július 26-án kelt iratában a szolgálati panaszban foglaltaknak részben helyt adott, és a a túlkivétellel érintett 8 szabadságnap után járó távolléti díjat a továbbiakban nem tüntette fel az alperes illetményéből és egyéb járandóságából levonandó tételek között. A 2023. augusztus 15-én kelt levelében ugyanakkor arról tájékoztatta az alperest, hogy e követelését továbbra is fenntartja, és a szolgálati panaszt ebben a körben felterjesztette a belügyminiszterhez. A belügyminiszter a 2023. szeptember 29-én kelt határozatával a szolgálati panaszt elutasította. A határozatot a felperes 2023. október 3-án, az alperes 2023. október 9-én vette kézhez.

A felperes keresete

[2] A felperes 2024. január 31-én benyújtott keresetében 265.951 forint távolléti díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság végzése

[3] Az elsőfokú bíróság végzésével a keresetlevelet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 48. § (1) bekezdés i) pontjára hivatkozással visszautasította. Érvelése szerint a közigazgatási szerv követelésének igényérvényesítési szabályairól rendelkező Kp. 134. § (3) bekezdése a főszabályt tartalmazza, míg a (4) bekezdés a speciális szabályt rögzíti. Jelen esetben a törvény az igény érvényesítésével kapcsolatban megelőző eljárás lefolytatását írta elő, ennek megfelelően nyújtott be az alperes szolgálati panaszt. Az eljárást befejező döntés a belügyminiszter 2023. szeptember 29-én kelt határozata volt, amely határozat felperessel való közlésétől, azaz 2023. október 3-ától indult a keresetlevél benyújtására nyitva álló, a Kp. 134. § (4) bekezdésében rögzített 30 napos keresetindítási határidő, melyet a felperes elmulasztott, mivel a keresetlevél benyújtására 2024. január 31-én került sor.

A másodfokú bíróság végzése

[4] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság a pergátló akadály fennállását vizsgálva kiemelte, hogy a közigazgatási szerv, azaz a munkáltató indított marasztalásra irányuló pert a hivatásos állomány tagjával szemben, ezért arra a Kp. XXIII. fejezetén belül elhelyezett szabályokat kellett alkalmazni. Az ezek között található Kp. 134. § (3) bekezdése a perindítás speciális szabályaként határozza meg, hogy – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a keresetlevelet a perben érvényesített igényt megalapozó tényről,

körülményről való tudomásszerzés időpontjától számított 90 napon belül kell a bíróságnál benyújtani. A Hszt. a rendvédelmi szerv igényérvényesítéséről, a szolgálati panaszról és szolgálati jogvitáról szóló XXIV. fejezetében a bíróság előtti jogvita körében mindössze annyit tartalmaz, hogy a rendvédelmi szerv a szolgálati viszonytal kapcsolatos igényével közvetlenül a bírósághoz fordulhat, ha a törvény a rendvédelmi szervben belüli eljárásról nem rendelkezik [Hszt. 270. § (2) bekezdése].

[5] E szabályozás alapján az elsőfokú bíróság tévesen tekintette a rendvédelmi szerv igényérvényesítése vonatkozásában a Kp. 134. § (4) bekezdésében írt szabályt irányadónak. A Hszt.-ben nincs a Kp. 134. § (3) bekezdésétől eltérő rendelkezés, a felperes a keresetét a Kp. 134. § (3) bekezdése alapján a perben érvényesített igényt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzés időpontjától számított 90 napon belül nyújthatta be a bíróságra. E kógens jogszabályi rendelkezés eltérést nem enged, ezért az tetszőlegesen, vagy kiterjesztő módon nem értelmezhető. A vonatkozó törvényi rendelkezés nem ad annak vizsgálatára lehetőséget, hogy a belügyminiszternek a szolgálati panasz eljárás lezárásaként hozott határozata ellen az alperes kívánt-e jogorvoslással élni, és olyan vizsgálati szempontot sem nevesít, hogy az igényt érvényesítő rendvédelmi szerv számára mikor válik nyilvánvalóvá, hogy a hivatásos állomány tagja részéről önkéntes teljesítésre nem kerül sor. Ilyen értelmezés sem a jogszabályi rendelkezésből, sem a Kúria Kpkf.III.45.132/2022/4. határozatából nem olvasható ki.

[6] A tudomásszerzés időpontját vizsgálva a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes már a 2023. július 5-én kelt elszámolás és fizetési felszólítás kiadásakor ismeretében volt annak, hogy az alperessel szemben 265.951 forint távolléti díj visszafizetésére vonatkozó igénye áll fenn, amelyet igazol az is, hogy a munkáltató részéről ezt követően az alperesnek írt, 2023. július 26-i és 2023. augusztus 15-i levelekben következetesen és változatlanul szerepel a 265.951 forint távolléti díj megfizetésére vonatkozó visszatérítési kötelezettség azon megfogalmazása, hogy azt a felperes továbbra is fenntartja. A másodfokú bíróság nem tulajdonított a Kp. 134. § (3) bekezdése vonatkozásában jelentőséget annak, hogy az alperes a szabadság túlkivételét érdemben is vitatta, mivel ez csak a határidőben megindított per érdeméhez tartozó bizonyítás tárgyát képezhetne volna.

[7] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését az indokolás módosításával hagyta helyben, tekintettel arra, hogy a keresetlevél visszautasítása a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontjára hivatkozással jogszerű volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[8] A jogerős végzéssel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak az elsőfokú bíróság végzésére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként a Kp. 134. § (3) bekezdését, továbbá a Hszt. 3. §-át, 4. § (1) bekezdését, 267. § (1), (3) és (4) bekezdéseit és 268. § (1) bekezdését jelölte meg.

[9] A felperes álláspontja szerint a másodfokú bíróság nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a munkáltatóra a Hszt. 267. és 268. §-a eltérést nem engedő kötelezettségeket ró. A felperes rendvédelmi feladatokat ellátó szerv, amely a Kp. 134. § (3) bekezdésében foglaltakat nem tetszőlegesen, vagy kiterjesztő módon értelmezte, hanem éppen ellenkezőleg: a Kp. 134. § (3) bekezdését a Hszt. 3. §-ában szabályozott együttműködési kötelezettség, illetve a Hszt. 4. §-ában előírt rendeltetésszerű joggyakorlás

elveit szem előtt tartva, a Hszt. 267. és 268. §-ában meghatározott törvényi rendelkezésekkel összhangban alkalmazta.

[10] Tekintettel arra, hogy a szolgálati viszonyban kapcsolatban keletkezett, az alperes által az időarányosan járó szabadságot meghaladó mértékben igénybe vett szabadságnapok után járó távolléti díj visszatérítésére irányuló munkáltatói követelés, illetve az erre irányuló munkáltatói felszólítás – azaz a Hszt. 270. § (2) bekezdése szerinti eljárás – és a hivatásos állomány tagja által sérelmesnek tartott munkáltatói intézkedés ellen benyújtott szolgálati panasz elbírálására irányuló eljárás – azaz a Hszt. 267. §-a szerinti eljárás – tárgya egy és ugyanazon igény, a Hszt. kógens rendelkezéseinek helyes értelmezéséből csak az következhet, hogy a szolgálati panasz érdemi elbírálásáig, azaz a hivatásos állomány tagját megillető jogorvoslati eljárás lezárásáig a munkáltató nem rendelkezhet akként a követelésével, mintha az a hivatásos állomány tagja által nem lett volna vitássá téve.

[11] A Hszt. 270. § (2) bekezdéséből és a kúriai joggyakorlatból szintén az következik, hogy ha van olyan törvény által szabályozott eljárás, ami a rendvédelmi szerv igényét érinti, a rendvédelmi szervnek nincs lehetősége közvetlenül bírósághoz fordulni, mivel ezzel a felek együttműködési kötelezettségét sértené. A felesleges jogviták elkerülését célzó jogalkotói célkitűzésnek is ez az értelmezés felel meg.

[12] A felperes kiemelte, hogy az általa érvényesíteni kívánt igény tárgyában a Hszt. 99. §-a, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásosállományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 43. § (4) bekezdése alapján küldött az alperesnek 2023. július 5-én elszámolást és fizetési felszólítást a különbözet mint tartozás megfizetése tárgyában. Az alperes e munkáltatói intézkedés ellen szolgálati panasszal élt, majd a szolgálati panaszának részben helyt adó munkáltatói intézkedés ellen is szolgálati panaszt nyújtott be. Ezt követően a felperesnek a Hszt. 267. § (4) bekezdése kógens, eltérést nem engedő előírása alapján kellett eljárni, ezért – miután a felperes főigazgatója az alperes a szabadságnapok után járó távolléti díj visszatérítése vonatkozásában annak nem adott helyt – a szolgálati panaszt a Hszt. 267. § (4) bekezdése, valamint a BM rendelet 81. § (3) bekezdése alapján a belügyminiszterhez kellett felterjeszteni. Ezáltal a munkáltatói intézkedés tárgyában való döntési jogkör kikerült a felperes hatásköréből, és annak jogalapjáról az előljáró parancsnok volt jogosult dönteni. Ezért mindaddig, amíg az előljáró parancsnok a szolgálati panasz tárgyában nem döntött, a felperes előtt nem állt nyitva az igényérvényesítés lehetősége.

[13] A belügyminiszter az alperes szolgálati panaszát a 2023. szeptember 29-én kelt határozatával utasította el. A felperesnek be kellett várnia azt is, hogy a hivatásos állomány tagja bírósághoz kíván-e a fordulni az előljáró parancsnok döntése ellen, hiszen a szolgálati panasz eljárás vagy a hivatásos állomány tagja által kezdeményezett bírósági eljárással, vagy a munkáltatói döntés véglegessé válásával zárulhat le. Mivel a szolgálati panasz eljárás akkor fejeződik be, ha a hivatásos állomány tagja nem élt a Hszt. 270. § (2) bekezdés a) pontja szerinti bírósághoz fordulás jogával, amelyre 30 nap áll rendelkezésére, a keresetindítási határidő kezdő időpontjának meghatározása során is ezt az időpontot kell alapul venni a Hszt. 3. §-ára, 4. §-ára és 267-268. §-aira is figyelemmel. A másodfokú bíróság helytelenül alkalmazta a Kp. 134. § (3) bekezdését, amikor a perben érvényesített igényt megalapozó tényről való tudomásszerzés időpontjaként a követelés megfizetésére való fizetési felszólítás kiadásának időpontját vette figyelembe. Mindez az ügy érdemére kiható jogszabálysértést eredményezett.

[14] A felperes felülvizsgálati kérelmében arra is hivatkozott, hogy megítélése szerint a másodfokú bíróság által felhívott kúriai joggyakorlat – így különösen a Kpkf.III.45.132/2022/4. számú határozat – jelen ügyben nem alkalmazandó, mivel abban

alapvetően eltérő volt a tényállás és eltérő volt az irányadó anyagi jogi jogszabályi környezet is. A hivatkozott ügyben a tanulmányi szerződésből eredő tartozás visszafizetésére kiadott fizetési felszólításnak az alperes nem tett eleget, ezt követően ismételt felszólítás után a felperes fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, mely eljárás perré alakult. Ebben az ügyben tehát a munkáltató intézkedése ellen a hivatásos állomány tagja nem terjesztett elő szolgálati panaszt, így fel sem merülhetett a Kp. 134. § (3) bekezdésének alkalmazása során az a jogértelmezési kérdés, amelyet a jelen ügyben hozott jogerős döntés érint.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

[17] A Kúria a jogerős végzést a Kp. 115. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a felülvizsgálati kérelem keretei között azt vizsgálta, hogy a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján helyesen került-e sor a keresetlevél visszautasítására elkéslettség okán, továbbá, hogy sértette-e ez a döntés a Kp. 134. § (3) bekezdését, a Hszt. 3. §-át, 4. § (1) bekezdését, 267. § (1), (3) és (4) bekezdéseit és 268. § (1) bekezdését.

[18] A felperes a Hszt. 99. §-ának és a BM rendelet 43. §-ának megfelelően egy vezénylet lezárásaként számolt el az alperessel, melynek során észlelte, hogy az alperes a vezénylet megszűntetéséig időarányosan 8 nap szabadsággal többet vett igénybe, amely 265.951 forint összegű távolléti díjnak megfelelő visszatérítési kötelezettséget keletkeztetett. Erre figyelemmel 2023. július 5-én „fizetési felszólítást” adott ki, amelyben közölte a tartozásainak jogcímét és összegét, felszólította az alperest azoknak a felperes számlájára történő átutalására, és tájékoztatta arról, hogy ha tartozását a megadott határidőn belül nem rendezi, a Hszt. 270. § (2) bekezdése alapján a követelést „polgári” peres eljárás keretében fogja érvényesíteni.

[19] A felperes a fizetési felszólításban közölt elszámolással nem értett egyet, abból más tételek mellett a szabadság-túlkivétellel érintett tartozást is vitatta. A felperes előjárója a szabadság-túlkivétből eredő tartozás vonatkozásában előadottakat nem fogadta el, ezért a szolgálati panaszt felterjesztette a belügyminiszternek, aki e körben a szolgálati panaszt elutasította. Az alperes a határozattal szemben keresettel nem élt, és a felperes keresetlevelét 2021. január 31-én terjesztette elő.

[20] Tekintettel arra, hogy a felperes a vezénylet alatt fennállt közszolgálati jogviszonyból eredő 265.951 forint összegű távolléti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a peres eljárást a Kp. marasztalási perekre vonatkozó XXIII. fejezetének rendelkezései szerint, azon belül is a nem közigazgatási szerv ellen indított per további különös szabályai alapján kellett elbírálni, amelyek a perindításra vonatkozóan külön rendelkezéseket tartalmaznak. A Kp. 134. § (3) bekezdése kimondja, hogy ha törvény eltérően nem rendelkezik, a keresetlevelet a perben érvényesített igényt megalapozó tényről, körülményről való tudomásszerzés időpontjától számított kilencven napon belül kell a bíróságnál benyújtani. Ugyanezen szakasz (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha törvény az igény érvényesítésével kapcsolatban megelőző eljárás lefolytatását írja elő, a keresetlevelet az eljárást befejező döntés felperessel való közlésétől számított harminc napon belül a bíróságnál kell benyújtani.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 134. § (3) és (4) bekezdését helyesen határolta el egymástól, és helytállóan foglalt állás akként, hogy jelen esetben a (3) bekezdésben meghatározott, a felperes tudomásszerzésétől számított kilencven napon belül kellett volna az alperesnek a keresetlevelet a bíróságnál benyújtani. A Kp. 134. § (4) bekezdése arra az esetre irányadó, ha a közigazgatási szerv az igényét kizárólag úgy tudja érvényesíteni, hogy előtte megelőző eljárást folytat le. A szabadság-túlkivét vonatkozásában azonban megelőző eljárásról a Hszt. nem rendelkezik. Nem tekinthető ilyennek a hivatásos állomány tagja által kezdeményezett szolgálati panasz eljárás, mivel az nem felel meg a Kp. 4. § (7) bekezdése 4. pontjában rögzített fogalmi kritériumoknak, amelyek értelmében megelőző eljárás a jogvita tárgyává tett közigazgatási cselekmény megvalósítására folytatott közigazgatási hatósági vagy jogorvoslati eljárás. A közszolgálati tárgyú anyagi jogi jogszabályban szabályozott pert megelőző jogorvoslati eljárás ugyanis csak akkor minősülhet a Kp. szerinti megelőző eljárásnak, ha a jogorvoslat alapjául szolgáló eljárás (pl. fegyelmi, kártérítési eljárás) lefolytatására vonatkozó garanciális szabályokat, a tisztességes eljáráshoz való jog alapvető garanciáit maga az anyagi jogi jogszabály rögzíti [1/2022. (VI. 8.) KK vélemény], ilyen szabályozást azonban a Hszt. 267-268. §-a nem tartalmaz.

[22] Erre figyelemmel a felperesnek a vezénylet megszüntetését követő igényérvényesítésére nem lehetett kihatással az, hogy az elszámolással szemben az alperes szolgálati panaszt nyújtott be, követelését ettől függetlenül akár fizetési meghagyással, akár kereset benyújtásával is érvényesíthette volna a Kp. 134. § (3) bekezdésében meghatározott határidőn belül. Ezáltal a Kp. 267-268. §-ainak a felülvizsgálati kérelemben felsorolt, a szolgálati panasz elintézésére vonatkozó szabályai nem sérültek volna, mivel a rendvédelmi szerv igényérvényesítése – a fentebb levezetettek szerint – nem függ a szolgálati panasz eljárástól. Ilyen jogszabályi környezetben a kötelezően előírt, viszonylag rövid határidőben történő jogszerű igényérvényesítés a rendvédelmi szerv részéről nem eredményezheti a Hszt. 3. §-ában rögzített együttműködési kötelezettség megsértését, a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelő eljárás sérelmét sem. Különösen nem minősülhet ez az eljárás a Hszt. 4. § (1)-(2) bekezdésében tilalmazott joggal való visszaélésnek, mivel a rendvédelmi szerv a követelésének bíróság előtti érvényesíthetőségétől esik el, ha nem tartja be a Kp. 134. § (3) bekezdésében megszabott határidőt. Ezen eljárás nem mások jogos érdekeinek csorbítására, vagy érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására vezet, hanem éppen ellenkezőleg, az a rendvédelmi szerv saját igényérvényesítésének jogszerű útja.

[23] A Kúria már több döntésében is úgy foglalt állást, hogy a rendvédelmi szerv a hivatásos állomány tagjával szembeni marasztalási igény érvényesítése esetén kilencven napos keresetindítási határidőn belül fordulhat a bírósághoz (Kpkf.VII.40.182/2020/3., Kf.VII.40.518/2021/3., Kf.III.39.482/2021/5., Kpkf.III.45.132/2022/4.). Ezek a döntések ugyan más-más jogcímen keletkezett munkáltatói követelésekből eredő igényérvényesítésre vonatkoztak, azonban abban egyezők voltak, hogy – megelőző eljárás hiányában – valamennyire a Kp. 134. § (3) bekezdését kellett alkalmazni. Jelen ügy az e döntések alapjául szolgáló tényállásoktól e tekintetben nem különbözik, ezért azokat – függetlenül attól, hogy a felperes követelése az alperes milyen jogcímű tartozásából eredt, és hogy indított-e a tartozást érintő szolgálati panasz eljárást az alperes, vagy sem – jelen esetre is irányadónak kell tekinteni.

[24] Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem sértette a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat azzal, hogy nem tulajdonított jelentőséget az alperes által kezdeményezett szolgálati panasz alapján indult eljárásnak, és a szabadság-túlkivétből eredő tartozásról való felperesi tudomásszerzéstől kezdődően számította a Kp. 134. § (3) bekezdésében a keresetlevél benyújtására előírt kilencven napos határidő megtartottságát.

Minthogy a felperes az alperes visszakövetelni kívánt tartozásáról 2023. július 5-én szerzett tudomást, és ehhez képest csak 2024. január 31-én terjesztett elő keresetlevelet, a kilencven nap elmulasztása tényszerűen megállapítható volt, és az alapján az eljáró bíróságok jogszerűen döntöttek a keresetlevél visszautasításáról a keresetindítási határidő elmulasztása miatt a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján.

[25] A fentiekre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős végzést a Kp. 121. § (2) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A döntés rövid tartalma

[26] *A rendvédelmi szerv a hivatásos állomány tagjával szemben a Kp. 134. § (3) bekezdésében meghatározott kilencven napos keresetindítási határidőn belül fordulhat a bírósághoz abban az esetben is, ha az érvényesíteni kívánt marasztalási követelést vitatva a hivatásos állomány tagja szolgálati panaszt nyújtott be.*

Záró rész

[27] A felperes pervesztes lett, az alperesnek pedig költségigénye felülvizsgálati ellenkérelem előterjesztésének hiányában nem merült fel, erre figyelemmel a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségről nem kellett rendelkeznie.

[28] A felülvizsgálati eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes volt.

[29] A végzés ellen a fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (2) bekezdése, a felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 114. § (1) bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. március 26.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő